

USA: Det kommende overgangs- præsidentskab under Glass- Steagall.

Fremtiden hedder Alexander Hamilton

Genoplivelsen af Glass-Steagall er den enkeltstående, mest presserende nødvendige prioritet, som Amerika står overfor. Hvis vi handler på det nu, vil verden forandres, og en vej ud af vores nuværende krise vil fremkomme. Der er ingen grund til at gå i panik over faren for et »finanskrak«; Glass-Steagall er løsningen.

Download (PDF, Unknown)

**TEMA: Glass-Steagall 1933:
Franklin D. Roosevelts 100-
dages program –
Med hans egne ord
– FDR's Første
indsættelsestale.**

**På grund af emnets
presserende
aktualitet genoptrykker vi
her 2
artikler fra 2013, samt, for
første
gang, FDR's Første
indsættelsestale. 'Must'
læse!**

Det, som FDR forstod og handlede på, var den fundamentale forpligtelse, der stadfæstes i Den amerikanske Forfatning, og som på enestående måde gives udtryk i Fortalen, nemlig, at de umiddelbare forholdsregler, der var nødvendige for at få folk ud af Den store Depressions elendighed, *på samme tid måtte lægge grunden til fremskridt på længere sigt* (redaktionens fremhævelse).

Han udtrykte det således: »Fra min regerings allerførste dag lå tryghed os

lige så meget på sinde, som afstivning af bankerne, umiddelbar fremskaffelse af jobs og købekraftens forbedring. Vi er i rimeligt tempo kommet langt med genrejsningen; vi er ikke kommet så langt med reformerne i det samme tidsrum. Men her i foråret 1938 er reformer lige så påtrængende nødvendige, som de var i foråret 1933.«

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Skab en Ny Renæssance Tale ved Schiller Institutets konference i Paris

I hvert fald, jeg vil komme frem til den pointe, at vi har en civilisationskrise, der virkelig er altomfattende. Vi har nu nået et punkt i menneskehedens historie, hvor vi enten kan foretage et kvalitativt spring ind i et fuldstændigt nyt paradigme – og et nyt paradigme, det kan man finde historiske eksempler på, som man kan studere. Eksempler, hvor man havde en sammenbrudskrise, som i det fjortende århundrede i Italien, i hele Europa, faktisk.

Download (PDF, Unknown)

EIR: Hvorfor grækerne elsker Mikis Theodorakis – og hans musik

Mennesker som Mikis Theodorakis er sjældne. For det hellenske folk findes der ingen person, der er mere elsket. Og han er kommet til at repræsentere, og stadig føre, kampene for det græske folk imod det, det har været århundreders krige, først imod ottomanerne, og siden imod Det britiske Imperium.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Genopbyg verden i BRIKS-æraen Hovedtale ved Schiller Institutets konference i Paris, 13.-14. juni

– For dette er ikke en akademisk konference. Dette er en reel indsats for at intervenere på et tidspunkt, hvor det er meget tydeligt, at de ledende institutioner i G7, for eksempel, og

som netop har afholdt et topmøde, er totalt mislykkedes i at løse disse for civilisationen eksistentielle farer.

Download (PDF, Unknown)

Se hele konferencen her.

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Institut-konference på Manhattan, D-dag: Prometheus-udfordringen under udfoldelse: BRIKS, en ny æra for menneskeheden

Det glæder mig at tale med jer i dag, på denne særlige dag, som er D-dag, og det bør fylde os alle med håbet om, at faren for en ny fascisme, der er ved at vokse frem i verden, kan besejres – men forhåbentlig med færre tab. Jeg siger dette, fordi vi netop nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, og det gør vi af nøjagtigt de samme grunde, der forårsagede Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig: en imperiemagts interesser imod nationers velfærd og almene vel.

Se hele konference-videoen med den fantastisk spændende diskussion:

Download (PDF, Unknown)

Vil Europa overleve euroens kollaps?

Af Helga Zepp-LaRouche: ... Af denne grund, så vel som også pga. den voksende frygt for en stor krig, der truer med at udvikle sig ud af NATO's og USA's provokationer mod Rusland og Kina – vinder Kinas politik med den Nye Silkevej, og i særdeleshed den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud om en inkluderende »win-win-politik«, stadig større tiltrækning. Hvis Churchills udsagn om, at, i politik er der ingen venner – hvilket tydeligvis bekræftes af NSA – men kun interesser, er sandt, så tjener det Europas interesser bedre at samarbejde med BRIKS-nationerne.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche:

BRIKS-staternes dynamik: Rædsel for Imperiet, Håb for Verden

Wiesbaden, 23. maj 2015 – Modsætningen kunne næppe være større: BRIKS-nationerne, og her især Kina, såvel som de stater, der flokkes omkring dets nye økonomiske system og finanssystem, koncentrerer sig om opbygning, udvikling og forbedring af befolkningens livsbetingelser. De transatlantiske regeringer forsumper derimod i et morads af skandaler og begår oven i købet den eneste synd, der selv i de skrupelløses rige er utilgivelig: De bliver taget i deres intriger – som præsident Obama i affæren om attentatet i Benghasi i 2012, drabet på Bin Laden eller NSA-affæren med forbundskansler Merkel, eller storbankerne med deres bedragerier.

Præsident Putins rådgiver Sergei Glasjev kom med en præcis opsummering den 22. maj på BRIKS' VII. Akademiforum i Moskva: BRIKS' Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, men et supplement til dem; BRIKS-banken tager de udfordringer op, som i øjeblikket bliver ignoreret af de vestlige finansinstitutioner. IMF fremmer udelukkende spekulanternes interesser, idet barriererne for spekulativ kapital bliver afskaffet. Den enorme mængde af spekulativ kapital, der via seddelpresse for dollar, euro, pund og yen når frem til BRIKS-staterne i form af spekulative bølger, destabiliserer disse nationaløkonomier snarere, end de gavner deres tilbagestående udvikling. Derfor måtte BRIKS-staterne slå deres finansinstitutioner sammen for at finansiere deres langsigtede udviklingsprogrammer.

I mellemtiden er Kina, inden for rammerne af politikken for Den nye Silkevej, i færd med at investere de enorme valutaeserver, som det pga. en restriktiv eksportpolitik frem

for alt fra USA's side – og her især vægringen ved at eksportere den såkaldte »Dual-Use-Teknologi« – har samlet sammen, i sammenhæng med multilaterale aftaler. Sammen med Pakistan investerer Kina 46 mia. dollar i en fælles udviklingskorridor; under den indiske premierminister Modis seneste besøg afslørede Kina projekter i størrelsesordenen 32 mia. dollar, og under premierminister Li Keqiangs besøg i Brasilien, projekter i størrelsesordenen 73 mia. dollar, efterfulgt af andre projekter med andre latinamerikanske stater. Især var den kinesiske premierminister Lis besøg i stand til, på få dage, at neutralisere storangrebet på præsident Dilma Rousseff, som havde til formål at brække Brasilien ud af BRIKS-alliancen og sabotere Brasiliens deltagelse i den Nye Udviklingsbank, og i stedet for dette, at intensivere det kinesisk-brasilianske samarbejde.

Kinas og BRIKS-staternes politik viser vejen til fremtiden; det er tydeligvis også den tyske ambassadør i Beijing, Michael Clauss' mening. Til *South China Morning Post* erklærede han, under AIIB's, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks, tredages stiftelsesmøde i Singapore, at Tyskland ville være medlem af bestyrelsen for AIIB, og at Frankfurt skulle være hjemsted for den europæiske AIIB-filial.

Hvor let ville det ikke være for Tyskland og de andre europæiske nationer at overvinde den umiddelbart truende detonering af euroen! I stedet for at holde fast på, at Grækenland fortsat skal massakrere sin egen befolkning for at betale sin gæld, som for 97 % 's vedkommende har vist sig at være til gavn for de europæiske banker, kunne de, efter en gældsnedskrivning som den, der blev aftalt for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, udstede lignende kreditter til Grækenland til udvikling af landets realøkonomi, som Kina i øjeblikket gør det til dusinvis af nationer. Men, så længe den tyske regering ser sig selv som statholder for det anglo-amerikanske imperium (med EU som dette imperiums regionale

udtryk), vil den i stedet holde fast ved sin politik, der risikerer at styrte os ud i kaos.

Med en noget forsinket reaktion hidser den amerikanske finansanalytiker Robert Berke i magasinet *Time* sig nu op over Kinas to år lange Silkevejspolitik, der kunne føre til et »revolutionært skift« mht. det globale, økonomiske landkort og til en alvorlig øst-vest-konfrontation. Han fremfører dernæst, så det ikke er til at tage fejl af, som talerør for den britiske imperie-faktion, den trussel, at det store skakspil mellem øst og vest om overherredømmet i Eurasien fortsætter, og at geopolitiske konflikter over det Nye Silkevejsprojekt kunne igangsætte en ny Kold Krig, hvis udgang er helt åben.

Deutschlandrundfunk har tilsyneladende også stået på sidelinjen i to år mht. betydningen af den Nye Silkevej. Men nu har *Duetschlandrundfunk* samtidigt med artiklen i *Time* bragt en udsendelse, der absolut ikke står tilbage for denne mht. geopolitisk ophidselse. I stedet for at begribe den chance, der med Xi Jinpings inkluderende »win-win-politik« netop består i overvindelsen af en geopolitik, der har beskåret det 20. århundrede to verdenskrige, opremser denne udsendelse de samme, gennemtyggede påstande, som Det britiske Imperium til enhver tid tygger drøv på, om, hvorfor Silkevejen angiveligt ikke vil fungere. Samtidigt bliver de virkeligt nye elementer, der vækker begejstring, om en vision for fremtiden, og den strategiske forståelse, som er uden fortilfælde, mellem BRIKS-staternes statschefer, fuldstændigt udeladt – en for massemedierne desværre så typisk tilsløring gennem udeladelse og vildledende sammensætning af kendsgerninger.

I mellemtiden finder der i USA's regeringsinstitutioner et oprør sted imod Obamaregeringen, der meget hurtigt kunne ændre den strategiske situation. Fra Seymour Hersh' højeksplosive artikel, der præsenterer omstændighederne ved Osama Bin Ladens mord, som står i diametral modsætning til Obamaregeringens officielle version, og til den militære efterretningstjeneste DIA's, Defense Intelligence Agency, frigivne dokumenter om de

faktiske hændelser i forbindelse med angrebet på den amerikanske ambassadør Stevens og tre medarbejdere i Benghazi i Libyen den 11. september 2012, er der nu kommet fakta på bordet, der kun tillader den ene konklusion, at Obama har løjet. Disse dokumenter afslører, at der allerede en dag senere, den 12.9.2012, forelå beviser for, at 1. angrebet foregik for al-Qaeda's regning og altså på ingen måde var en »spontan protest« over en anti-islamisk video; at 2. det drejede sig om våbenleverancer fra Libyen til de syriske oprørere; og at 3. man allerede på det tidspunkt vidste, at disse oprøreres mål var at oprette et islamisk kalifat. I betragtning af IS' nylige, »overraskende« successer i Ramadi og Syrien er denne vurdering fra 2012 højeksplosiv.

Alle disse baggrundsomstændigheder, der nu er blevet kendt, undersøges af formanden for Den amerikanske Kongres' Benghazi-komite, republikaneren Trey Gowdy, så vel som også daværende udenrigsminister Hillary Clintons rolle i affæren, der vel burde høre til hendes største bekymringer med hensyn til hendes ambitioner om at blive præsidentkandidat. Forfatteren Ed Klein har i sin bog om konflikten mellem Obama-parret og Clinton-parret hævdet, at Obama lagde pres på Hillary, til fordel for hans daværende præsidentvalgkamp, for at hun skulle lyve om Benghazi.

Bag dette oprør i regeringsinstitutionerne skjuler der sig endnu mere end disse skandaler, hvor oprørende de end i sig selv er. I virkeligheden drejer det sig om USA's identitet: Handler USA, militært og som finansmagt, som Det britiske Imperiums udøvende organ, hvilket bl.a. kommer til udtryk i konfrontationsstrategien over for Rusland og Kina, og som fremmaner en umiddelbar fare for en atomar verdenskrig, udløst gennem Ukraine – eller kan USA atter bringes tilbage til den vej, hvor det begyndte sin historie, nemlig som en republik, der var forpligtet over for det almene vel? Bevarelsen af verdensfreden afhænger af udfaldet af denne debat.

Det var ligeledes i Richard Nixons tilfælde, hvor det rent

overfladisk drejede sig om noget helt andet i Watergate-affæren, slutteligt en beslutning i regeringsinstitutionerne om at stille ham en rigsretssag i udsigt, der dernæst bevægede ham til at træde tilbage. På samme måde blev det nu, efter offentliggørelsen af DIA-dokumenterne, for første gang heftigt diskuteret at stille Obama for en rigsret, og det i begge de politiske lejre.

Hele krisen – fra Grækenland, Ukraine, finanssystemet og til skandalerne i USA – der tilspidses frem til beslutningstidspunktet, reduceres ned til det altafgørende spørgsmål, om menneskeheden i rette tid kan præstere det spring at befri sig fra geopolitikens selvdestruktive dynamik og hæve sig op på menneskehedens fælles måls højere plan. Til dette formål byder Kinas og BRIKS-staternes tilbud om at samarbejde om virkeliggørelsen af den Nye Silkevej på en gylden – og eneste tilgængelige – lejlighed.

Det er en uigendrivelig kendsgerning, at Schiller Instituttet i 25 år har foreslået og grundigt udarbejdet denne politik med Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej; den blev for nylig atter aktualiseret i form af en omfattende rapport på 370 sider, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge* («Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen»)[1]. Programmet for overvindelsen er der altså – det, vi har brug for, er modige medkæmpere, der hjælper med at bringe de europæiske nationer om bord!

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

Helga Zepp-LaRouche: Kinas politik for Ét bælte, én vej. Seminar i København den 27. apr. 2015 (dansk)

Mit dilemma stammer fra den kendsgerning, at jeg ... med det samme må fortælle jer ... , at verden er langt tættere på en ny, global krig, end de fleste mennesker har nogen anelse om. Denne nye politik for Den nye Silkevej ... , er den eneste politik til at undgå krig, der er til rådighed.

Download (PDF, Unknown)

Den Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur. Af EIR's Konfucius- ekspert Mike Billington.

Ironisk nok er den nuværende renæssance, der finder sted i Kina, på afgørende vis influeret af den »interessernes harmoni«, der karakteriserede det oprindelige Amerikanske System for Politisk Økonomi, der blev introduceret til Kina af dets måske største landsmand, Sun Yat-sen (1866-1925), fader

til Den republikanske Revolution i 1911, der væltede det kejserlige Qingdynasti og bragte Alexander Hamiltons Amerikanske System til Kina. Sørgeligt nok er dette Amerikanske System systematisk blevet ødelagt i Bush-familiens og Obamas Amerika, alt imens det er i live og har det godt i Kina.

Download (PDF, Unknown)

EIR: MEMO TIL DEN NÆSTE PRÆSIDENT: Et nyt perspektiv for ferskvands-krisen i USA's vestlige stater

De objektive løsninger eksisterer; det er forpligtelsen over for fremtiden, der mangler. Blot i løbet af det seneste årti har Kina demonstreret, at succesfulde handlinger kan gennemføres, alt imens USA i realiteten intet har gjort. Bag ved denne skarpe forskel i manifesterede (eller ikke-manifesterede) handlinger ligger det dybere spørgsmål om den kulturelle erkendelse (eller mangel på samme) af menneskehedens unikke rolle som en skabende kraft, på planeten og, inden længe, videre endnu. Sammen med denne iboende kraft kommer ansvaret, ikke for at bevare, men for at forbedre.

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Verden ved en skillevej: Win- win for alle – eller ind i 3. Verdenskrig med geopolitik?

... Lad os i stedet tage imod den udstrakte hånd, der ligger i Xi Jinpings og BRIKS-landenes tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og det nye finanssystem, som for tiden hastigt er under udvikling – med AIIB ... og en hel række af andre finansinstitutioner, der alle principielt har den samme funktion, som Kreditanstalten for Genopbygning havde for virkeliggørelsen af det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig –, så kan vi løse alle de problemer, der i øjeblikket synes uløselige.

11. april 2015 – Den beslutsomhed, hvormed 50 stater, på trods af USA's massive opposition, har bekendtgjort, at de ønsker at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som er initieret af Kina, demonstrerer, at det strategiske tidevand har nået det punkt, hvor det fundamentalt vender. Utallige internationale kommentarer refererer til, hvilken alvorlig fejltagelse det var af den amerikanske regering at gøre spørgsmålet om en regional bank til finansiering af infrastruktur til en strategisk magtkamp mellem Kina og USA – og så dernæst tabe kampen.

Stadigt flere kræfter i verden indser, at det kinesiske

perspektiv med en såkaldt »Win-Win«-politik, altså et økonomisk samarbejde, der gavner alle deltagere, er langt mere attraktivt end den angloamerikanske politik med geopolitik, der har efterladt et grusomt spor af ødelæggelse i Sydvestasien, Nordafrika og Ukraine, og pga. hvilken tropper ved grænsen til Rusland nu står over for noget, der kan føre til en krig mellem atommagter. Dertil kommer, at selve USA har et fortvivlende presserende behov for en anden politik. Store dele af Californien, Texas og andre stater vest for Mississippi er udsat for en tørke, der har stået på i årevis, og som har ødelagt nogle af de vigtigste landbrugsområder i USA. Den radikale, grønne, californiske guvernør Brown har netop beordret en 25 % 's nedskæring af vandforbruget for alle områder – undtagen landbrug og fracking (!) – uden at tage noget som helst perspektiv til overvindelse af manglen på vand i betragtning. Californien skulle angiveligt kun være egnet til et befolkningstal på 400.000, mener Brown – en bemærkning, der, i betragtning af, at der lever omkring 40 millioner mennesker i Californien, er en monstrøsitet og åbenbart tager en massiv affolkning med i købet.

Øjensynligt i forventning om en vandmangel, der længe har aftegnet sig, har Wall Streets store »TBTF«-banker og de internationale finanscentre – netop dem, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot – såvel som også medlemmer af Bush-klanen og multimilliardæren T. Boone Pickens, i de seneste ti år opkøbt alt, der har med vand at gøre: Jord, hvorunder der findes grundvandsførende lag, søer, alle områder inden for vandbygningsteknik, rustfri rør, pumper, kemikalier til vandforbedring osv. – simpelt hen alt, man skal bruge for at generere profit i en privatiseret vandøkonomi. Allerede i 2011 lovede Citigroups cheføkonom, Willem Buiter: »Vandmarkedet bliver snart varmere end oliemarkedet. Vand som fabriksanlæg vil, efter min mening, snart blive den vigtigste kategori af fabriksanlæg på basis af fysiske varer, og vil langt overgå olie, kobber, landbrugsprodukter og ædelmetaller.«

En ny Enron-svindel aftegner sig tydeligt, hvor prisen på el nærmest blev firdoblet over en nat, og hvor en hel række af Enrons bagmænd måtte gå i fængsel pga. insiderhandel. Med alle midler presser vandspekulanterne på for, med en tørke, der forværres, snart at få lov til at handle med vand på Markedet for Varefutures.

I betragtning af denne dramatiske situation vinder præsidentkandidataspiranten O'Malleys kampagne, med sin bebudelse af, at han som sit vigtigste fokuspunkt har at bryde Wall Streets magt gennem at genindføre Glass/Steagall-loven for en bankopdeling, strategisk betydning. Bestyrelsesformændene for nogle TBTF-banker lod for omkring to uger siden førende medlemmer af det Demokratiske Parti true med, at de ville blive afskåret fra enhver finansiel støtte fra Wall Street – læs: at man ville købe det næste præsidentskab for det Republikanske Parti – ifald demokrater som senator Elizabeth Warren (O'Malley blev forsigtigvis ikke nævnt) ikke holdt op med sine angreb på Wall Street.

Det er endnu uvist, om det Demokratiske Parti vil blive splittet over dette spørgsmål: På den ene side opportunisterne fra det horisontale erhverv, der argumenterer med, at man i Amerika ikke kan vinde et valg uden Wall Streets penge, og på den anden side patriotiske demokrater som O'Malley, der har indset, at USA kun kan overleve, hvis Wall Streets kriminelle magt bliver brudt gennem Glass/Steagall-loven. Til denne gruppe hører også Robert Reich, tidligere arbejdsminister i Clinton-regeringen, og kongresmedlemmet Donna Edwards, der kæmper for den afgangende Baltimore-senator Mikulskys plads i Senatet, og som har erklæret, at hun ikke vil modtage nogen penge fra Wall Street. Hillary Clinton, der vil annoncere sit kandidatur på søndag, har derimod taget folk ind i sin kampagnestab, der er kendt for at tage store bidrag – altså penge fra Wall Street – hjem, som f.eks. John Podesta.

Konfronteret med den fundamentale krise, som USA befinder sig i, drejede det sig ikke blot om embedet som præsident, selv om

O'Malley utvivlsomt er den hidtil eneste kvalificerede præsidentkandidat, erklærede Lyndon LaRouche med eftertryk og lancerede en omfattende kampagne for at placere præsidentskabet som helhed på en kvalitativt højere platform og for dette formål at vinde et team af videnskabelige eksperter, der under et O'Malley-præsidentskab kan hjælpe med atter at gøre USA til en fungerende republik.

LaRouche understregede, at overvindelsen af ferskvandskrisen i det sydvestlige USA vil blive nøglespørgsmålet for dette nye præsidentskabs succes. LaRouche, der allerede for 40 år siden advarede om den ferskvandskrise, der allerede dengang aftegnede sig, og som påviste veje til løsning af krisen, har nu fastlagt en helt ny fremgangsmåde med et team af sine unge videnskabsfolk. Ben Deniston, der er en del af dette videnskabsteam, præsenterede et koncept, der er fuldstændig revolutionært i det aktuelle politiske klima i USA: I stedet for at affinde sig med, at den grønne ideologi og spekulanternes rovgriskhed affolker den nuværende mest folkerige stat i USA, må kimen til en videnskabelig løsning som forudsætning have, at der er tilstrækkeligt med vand på vores planet, men at dette vand ikke er til rådighed i en tilgængelig form; det vil sige, at det enten forekommer som saltholdigt havvand, er indeholdt i atmosfæren som fugt og regner ned over havene, eller flyder uproduktivt ud i havene (som smeltevand/afvanding fra floderne.)

Nye videnskabelige undersøgelser giver belæg for sammenhængen mellem vort Solsystems galaktiske cyklus over mange år og forandringer i vort vejrmønster, der i størrelsesorden overgår virkningerne af menneskeskabt aktivitet i en grad, der gør disse fuldstændigt negligerbare. Det afgørende spørgsmål er derimod, hvordan menneskeslægten bevidst kan udnytte de processer, der optræder i vor galakse og vort solsystem, såsom den kosmiske stråling og ionisering af fugten i atmosfæren, for at forandre vandcyklusserne på Jorden i en sådan grad, at de kan modvirke den tiltagende ørkendannelse.

Frem for alt har Kina, med to store vandstyringsprojekter, demonstreret menneskets evne til at overvinde oversvømmelser såvel som tørke. Projektet med de Tre Slugters Dæmning har allerede reddet tusinder fra at drukne og producerer årligt 98,8 mia. kWh (2014) elektricitet, og omdirigeringen af vandet fra Yangtze-flodens kildeområde til Kinas tørre områder i nord og området omkring Beijing er en model for overvindelse af vandmangel i andre egne af verden.

Hvis Tyskland og de andre europæiske nationer forbliver i EU's spændetrøje og i slaveagtig, forudbestemt lydighed støtter Londons og Wall Streets geopolitisk motiverede politik imod Rusland og Kina, da kan man frygte, at opstillingen af våbensystemer og tropper på grænsen til Rusland, og Saudi Arabiens krig i Yemen, samt krige andre steder, der også promoveres af London og Washington, meget snart vil føre til udløsningen af en global, atomar udslettelse af menneskeheden.

Lad os i stedet tage imod den udstrakte hånd, der ligger i Xi Jinpings og BRIKS-landenes tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og det nye finanssystem, som for tiden hastigt er under udvikling – med AIIB, den Nye Udviklingsbank (NDB) og en hel række af andre finansinstitutioner, der alle principielt har den samme funktion, som Kreditanstalten for Genopbygning havde for virkeliggørelsen af det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig –, så kan vi løse alle de problemer, der i øjeblikket synes uløselige.

Det altafgørende spørgsmål er: Kan vi i tide frigøre os fra geopolitikkens oligarkisk-snæversynede tankegang, som den netop på klinisk måde er blevet repræsenteret af vasallerne Norbert Röttgen i Maybritt Illners Talkshow fra den nye »Sorte Kanal Vest«^[1]? Og kan vi i tide placere os på det højere standpunkt, der repræsenterer én menneskehed, og som tilbydes af Kina og BRIKS-politikken? Det er netop dette, som tilbydes af den græske regering, når denne tilbyder at blive en bro mellem BRIKS og Europa.

Ironisk nok afhænger såvel USA's som Tysklands overlevelse af, at vi griber denne chance – også selv om hr. Schäuble, af kulturelle årsager, ikke kan forstå det.

[1] 'Den sorte Kanal' var en serie af politiske programmer, der blev sendt hver uge mellem 1960 og 1989 af Østtysk Tv. Hver af udsendelserne blev lavet over optagede uddrag fra nylige vesttyske Tv-programmer, der blev genredigeret til at indeholde en kommunistisk kommentar.

EIR:

Obamas krig mod Kinas AIIB er i realiteten forræderi mod USA

Det, Obama har gjort, udgør i realiteten forræderi mod USA, på to anklagepunkter. For det første, og vigtigst, har USA desperat brug for nydannelse af ferskvand og infrastruktur til vandstyring i en skala, der omfatter hele Stillehavsranden; dette er en eksistentiel nødvendighed for Amerika som nation.

Download (PDF, Unknown)

Gribende rapport fra Ukraines Natalia Vitrenko:

»Lad os stoppe dette mareridt, og vende os mod opbygning af ting«

Jeg håber inderligt, at fredelige initiativer vil sejre. Jeg håber inderligt, at dette mareridt i Ukraine kan standses, og at Ukraine vil få mulighed for at bruge sit enorme potentiale, sine intellektuelle, industrielle og videnskabelige kapaciteter. De findes stadig væk. Menneskene er stadig i live. Jeg håber, at Ukraine kan vende sig mod opbygning af ting, og, sammen med Rusland, og Europa, og Kina, bygge nye landbroer, og den Nye Silkevej, og programmet for at udvikle Månen, og så videre.

Natalia Vitrenko, parlamentsmedlem (1994-2002), leder af Ukraines Progressive Socialistparti, havde følgende videoindslag på Citizens Electoral Council (CEC) (LaRouche-bevægelsen i Australien), konference 28.-29. marts 2015, Melbourne, med titlen: »Verdenslandbroen: Fred på Jord, og i mennesker en velbehagelighed«.

Video af alle konferencens indslag kan ses her:
<http://cecaust.com.au/2015conference/>

(Optaget 19. marts, Kiev)

»Kære deltagere på konferencen! Det er mig en stor glæde at sende jer mine hilsner. I er samlet i dag i Australien, der ligger meget langt væk fra vores eurasiske kontinent, og I har et vidunderligt emne for jeres konference: helliget fred. I

diskuterer nye, unikke investeringsprojekter, den Nye Silkevej, Verdenslandbroen. Og I er overbevist om, at der vil komme fred på Jord, og I har dedikeret jeres håb og forhåbninger til dette. Dette er vidunderligt! Og tro mig, det er, hvad alle, mentalt raske personer i verden ønsker.

Det er med stor beklagelse at jeg må sige, at mit land Ukraine i dag ikke er en del af denne proces. I mit land er der en borgerkrig i gang. Mit land er underkastet en overlagt, vedvarende og brutal ødelæggelse.

For ikke så længe siden, kun femogtyve år siden, var Ukraine at finde blandt de ti mest udviklede lande i verden, målt ud fra BNP pr. person. Ukraine producerede 2 % af verdens BNP på daværende tidspunkt. Ukraines BNP pr. person lå 11 % over verdensgennemsnittet. Ukraine havde flere end 360 større industrieanlæg. Ukraine var et avanceret, agro-industrielt land. Vi havde fabrikker, der byggede raketter, vi havde skibsbyggeri og produktion af fly, biler og lokomotiver. Ukraine har mere end 20 % af verdens reserver af løssjord. Vi havde fremragende høstudbytte, og der var ingen, der sultede. Vi havde gratis uddannelse og gratis sundhedsydelser. Vi kunne have børn og give dem en opvækst i fuld tillid til, hvad morgendagen ville bringe.

Men Sovjetunionen blev ødelagt. Det blev ødelagt af Kommunistpartiets elite, der degenererede og ønskede at tage det i eje, der i realiteten var nationens fælles rigdom. De ønskede kun at sørge for deres egne børn og børnebørn.

Ukraine har eksisteret som uafhængig nation i 24 år. Hvad har mit land så fået ud af denne såkaldte uafhængighed? I dag repræsenterer Ukraines BNP kun 0,5 % af verdens BNP. Det var på 2 %, nu er det 0,5 %. Pr. person er Ukraines BNP US\$ 4.000, mod verdensgennemsnittet på US\$ 10.500. Det ligger således nu 60 % under verdensgennemsnittet. Vi lå på 11 % over verdensgennemsnittet, og nu ligger vi på 60 % under det.

Hvad skyldes dette? Det skyldes, at de økonomiske bånd til de fabrikker og regioner, sammen med hvilke vores økonomi var blevet udviklet i årtier, blev brudt. Det vil først og fremmest sige Rusland, Belarus og de tidligere Sovjetrepublikker. Tallene fortæller historien. Den forventede, gennemsnitlige levealder i vores land er faldet med to år i løbet af disse femogtyve år. Den var 72, nu er den 70. Mænd i Ukraine bliver i gennemsnit 62 år. Befolkningen er ved at uddø. I 1990 havde Ukraine en befolkning på 52 millioner mennesker. Nu er der 43 millioner tilbage, eksklusive Krim. Ukraine har mistet Krim.

Den primære årsag er den reformpolitik, der blev gennemtvunget af Den internationale Valutafond (IMF). Denne reformpolitik betød en privatisering af statslig ejendom, der overgik på hænderne af et nyt oligarki. Dette oligarki trives rigtig godt. Deres familier lider ikke under fattigdom. Reformpolitikken afsluttede statslig, lovmæssig regulering af eksport og import. Kommerciel bankvirksomhed bredte sig hurtigt, og bankmafiaen begyndte at tjene penge på Ukraines problemer. Bankmafiaen er heller ikke forarmet. Den lever ganske godt. IMF's reformpolitik foreskrev en økonomisk model med billig arbejdskraft. Niveauet for eksistensminimum, mindsteløn og pensioner blev holdt nede, og det er grunden til, at det overvejende flertal af befolkningen er forarmet. Ifølge ombudsmanden for menneskerettigheder levede 80 % af den ukrainske befolkning i 2011 under den fattigdomsgrænse, som FN fastsætter for Central- og Østeuropa, samt lande i Fællesskabet af Uafhængige Stater. Denne fattigdomsgrænse udgør US\$ 4,30 pr. dag. 80 % af den ukrainske befolkning modtog mindre end det, på daværende tidspunkt. Hvordan ser det så ud nu? Jeg vil fortælle jer, hvordan det står til nu.

Ukraine blev konfronteret med valget mellem enten at integrere sig med Rusland, Belarus og Kasakhstan – Toldunionen, eller med Den europæiske Union. Det, man måtte gøre, var at afveje og analysere disse forskellige valgmuligheder. Og de blev

analyseret. En særlig arbejdsgruppe blev etableret, der inkluderede specialister fra Det Russiske Videnskabsakademis Institut for Økonomiske Prognoser og Det Ukrainske Nationalakademis Institut for Økonomiske Prognoser. Denne arbejdsgruppe beregnede omhyggeligt, hvad der ville være til størst fordel for Ukraine. Deres klare svar var, at integration i Øst med medlemmerne af Toldunionen ville være fordelagtigt og lovende, og rent faktisk ville kunne redde Ukraine. De viste, at hvis Ukraine gik med i Toldunionen, ville landet få en stigning i BNP på 18 % i løbet af ti år. Det ville udgøre den største stigning blandt noget medlem af Toldunionen. Rusland ville få en stigning på 16,8 % inden for denne tidsramme; Belarus, 16,1 %; Kasakhstan 14,7 %. Men Ukraine ville få en stigning i BNP på 18 %. Hvorfor? Fordi forhindringerne for salg af ukrainske varer i Rusland, Belarus og Kasakhstan ville blive fjernet. Priserne for disse produkter ville falde, og de ville blive mere konkurrencedygtige pga. de lavere omkostninger forbundet med at bringe dem ud på markedet. Desuden ville Ukraine modtage meget nødvendige investeringer i modernisering af sin industri.

Antager I, at dette blot var projektioner? Nej, det var det sandelig ikke. Lad mig give jer nogle præcise tal. I 2010 blev Janukovitj valgt til præsident for Ukraine. Hans image var, at han skulle være prorussisk og ville genetablere tætte kontakter med Rusland. I april 2010 blev Kharkovaftalen underskrevet, hvorved Rusland gav Ukraine en discount på prisen for naturgas. Alle håbede virkeligt, at der ville komme en intensiv, økonomisk integrationsproces mellem Rusland og Ukraine. Hvad skete der generelt i 2010? I 2010 voksede Ukraines handel med Rusland med 60,7 %, til et niveau på US\$ 41,9 mia. Den russisk-ukrainske handel voksede, og Ukraine fik et kæmpestort marked for sine produkter. Ukraines industriproduktion steg med 11 % i 2010. Jeg taler om industriproduktion, der var kernen i den ukrainske økonomi. Det er grunden til, at Ukraines BNP voksede med 4 % i 2010.

Det handlede ikke kun om, at bruttoeksporten til Rusland steg, men også om, at sammensætningen af Ruslands import fra Ukraine for 40 % 's vedkommende bestod af højteknologiske produkter, og for 45 % 's vedkommende af mellemteknologiske produkter. Med andre ord, så skabte dette en efterspørgsel af højt specialiseret arbejdskraft i Ukraine, så når vore børn gik ud af skolen og universitetet, var der en efterspørgsel efter deres kundskaber i økonomien. Det viste året 2010 meget klart.

Men ak, det selv samme år besluttede Janukovitj, efter sin indsættelse i embedet, at forråde alle. Han forrødte sine vælgere, der havde troet, at han ville sikre økonomisk integration med Rusland. Han bedrog Vesten, hvor han begyndte at eksportere sin hastigt voksende, personlige rigdom. Han begyndte at forsikre Vesten om, at han ville få Ukraines integration i Europa til at ske. Det er grunden til, at, i juli 2010, Janukovitj' Regionspartiet, sammen med Kommunistpartiet og Litvin-blokken, som tilsammen udgjorde et koalitionsflertal i parlamentet, stemte for Ukraines europæiske integration. Dette blev vedtaget af Ukraines parlament, men det skete imod vort folks vilje. Det skete endog imod de løfter, som disse politiske kræfter havde givet. Hverken Regionspartiet eller Kommunisterne havde ført valgkampagne på en platform for at bryde båndene til Rusland og gøre fremstød mod Den europæiske Union.

Tværtimod havde vort folk i to folkeafstemninger, tilbage i 1991, stemt for at være sammen med Rusland og Belarus, og for at opbygge en ny, forbedret alliance. Men så trampede præsidenterne Kravchuk, Kutjma og Jusjtjenko, efterfulgt af Janukovitj, på det, som befolkningen havde stemt for. Janukovitj og Regionspartiet begyndte at opbygge den myte, at Europa ønsker Ukraine, og at Ukraine burde orientere sig mod Europa og integrere sig med EU.

I mellemtiden beregnede vore akademiske økonomer, hvis resultater i forbindelse med relationer med Rusland jeg allerede har nævnt, hvad Ukraine ville få ud af at integrere

sig med Vesten. Det, de nåede frem til, det samme Ukrainske Videnskabsakademis Institut for Nationaløkonomiske Prognoser, var rædselsvækkende. For at integrere sig i EU, bare ind i den frihandelszone, der var påbudt i en Associeringsaftale, ville det koste 160 mia. euro at modernisere den ukrainske økonomi. Hvor skulle penge i denne størrelsesorden komme fra?

Da disse kalkuler, der viste, hvad Ukraine ville få ud af associeringen med EU, blev fremlagt for premierminister Azarov i efteråret 2013 og for præsident Janukovitj, så begyndte de også at rive sig i håret over, hvad der ville ske med den ukrainske økonomi. Det var selvfølgelig sent, at de begyndte at rive sig i håret. I tre år havde de cirkuleret myter om den økonomiske fremgang, som Ukraine ville opleve, hvis landet associerede sig med EU. De havde spredt reklame for denne euro-psykose i tre år. Men da den ukrainske regering, den 21. november, 2013, besluttede at udsætte underskrivelsen af Associeringsaftalen, så gik hele den operation, der var planlagt i forvejen, forberedt og betalt for af Vesten, og som involverede en temmelig betydelig del af den ukrainske befolkning, der havde satset på en orientering mod Vesten, i gang. Euromaidan gik i gang.

Den 29. november 2013 i Vilnius nægtede Janukovitj at underskrive Associeringsaftalen med EU. Den nat, 29.-30. november, 2013, ophørte det fredelige Euromaidan med at være fredeligt. I dag forstår vi alle, at dette scenario var planlagt forud, på vegne af, og betalt af, USA, og det blev udført af [Ukraines] præsidentielle stabchef, Lyovochkin. Pludselig brugte Berkut-specialstyrkerne upassende magt mod studenterne, der protesterede på den centrale plads. Selv om, ud fra hvad jeg ser om begivenhederne i Frankfurt den 18. marts 2015, så brød politiet på en meget hård måde optøjerne, hvor demonstranterne ligeledes havde brosten og Molotovcocktails og brændte bildæk af. Og hvad med Ferguson, Missouri? I USA tog man også hårdt fat på demonstranter, der protesterede over nedskydningen af en sort mand. Men i Kiev

greb demonstranterne den 1. december 2013 køller, kæder, Molotovcocktails og brosten, og de gik til angreb mod folk fra politiet, fra Berkut-specialstyrkerne, der denne gang var ubevæbnede. De havde ikke engang politistave. Vesten, især USA, forbød Janukovitj at bruge magt. De forbød det.

Det var dernæst, den 21. februar 2014, de vestlige lande – udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og Polen – der, sammen med Janukovitj og oppositionens ledere Jatsenjuk, Klitjko og Tjagnibok, tog ansvaret for at underskrive en aftale om, at Janukovitj skulle gå af, og der skulle komme en ny regering i Ukraine. De påtog sig ansvaret for at gøre det til en fredelig overgang.

Men hvad skete der så i vores land? Selv før den 20. februar var der våben på Maidan. Der var nedskydning af både demonstranter og Berkut-folk, udført af mystiske snigskytter, hvis identitet endnu i dag ikke er fastslået. Således fremkom de »Himmelske Hundrede« skudofre.

Hvad var så det næste, der skete i Ukraine? Så de vestlige lande ikke, i løbet af vinteren 2014, at nazister havde overtaget magten på Euromaidan i Kiev? Det var partier og politiske kræfter, der åbenlyst prædiker en nazistisk ideologi. De skjuler det ikke og proklamerer »Ukraine frem for alt!«, »Ukraine for ukrainere!«. De bruger Bandera-slogans. Stepan Bandera var agent for Hitlers efterretningstjeneste, Abwehr. Han samarbejdede med nazisterne og organiserede sine folk til at yde Hitler hjælp. Ved den Internationale Militærdomstol i Nürnberg, hvor de tyske fascister blev retsforfulgt, blev deres hjælpere også dømt. Artikel 6 i Nürnbergdomstolens charter sagde, at de medskyldige skulle dømmes og straffes. Men i dette tilfælde kom tilhængerne af Bandera og Shukhevych med deres sorte-og-røde, pronazistiske flag, og deres svastikaer – enten ligefrem det nazistiske hagekors, eller Wolfsangel, et andet nazi-symbol – og med portrætter af Bandera, Konovaltes og Shukhevych, der også var agenter for Abwehr; og med slogans, som opfordrede til at »gi'

Moskali'erne kniven«, hvilket er en nedsættende, ukrainsk term for russere, og »hæng kommunisterne«. Det var sloganet for dem, der marcherede på Maidan. Disse symboler kunne ses, ikke blot i Kiev, men både før og efter kuppet bredte de sig i hele Ukraine. Og de vestlige lande bemærkede dem ikke.

Fra den 23. februar til den 5. marts 2013 blev det muligt for vores delegation af ledende repræsentanter for nogle ukrainske venstrepartier at turnere i Europa, hvor de besøgte Frankrig, Tyskland og Italien. Dette blev arrangeret af vore kolleger fra LaRouche-bevægelsen. Jeg er meget taknemmelig over, at de gav os mulighed for at holde dusinvis af møder, pressekonferencer og interviews. Takket være medlemmer af Europaparlamentet fra det italienske Liga Nord blev det muligt for mig at afholde en pressekonference den 26. februar i Europaparlamentet. Allerede på dette tidspunkt forklarede vi, hvad det var, der skete i Ukraine. Allerede dengang advarede vi om truslen om borgerkrig og opløsning af landet, der kunne føre til Tredje Verdenskrig. Og jeg opfordrede dengang Berlin, Moskva og Paris til at forene deres indsats: især disse tre centre – Berlin Moskva og Paris – til at forene deres indsats og forhindre nazisterne i at overtage Ukraine. At hjælpe med at forbyde alle neonazistiske partier og bevægelser i Ukraine.

Hvis det var sket på dette tidspunkt, ville de efterfølgende rædsler i Ukraine ikke være sket: hvor dusinvis af mennesker brændte ihjel levende i Fagforeningsbygningen i Odessa den 2. maj, 2014. Da man åbnede ild mod en fredelig demonstration i Mariupol den 9. maj. Da Krim, efter at set dette nazistiske kup, forlod Ukraine. Da Donbass rejste sig til modstand, og hvor blodet stadig flyder. Endnu i dag. Der er 50.000 døde, hundreder tusinder af invaliderede, og to millioner flygtninge, inklusive dem, der har forladt landet af politiske grunde. Det er ikke en lille pris, man har betalt for dette forfatningsstridige, neonazistiske kup i Ukraine!

Dette er en tragedie for hele nationen; det er ikke kun Donbass, der lider. Ukraine som helhed er blevet tappet for

sin styrke. I 2014 faldt Ukraines BNP med 7 %. Industriproduktionen faldt med 10,7 %. Alene i januar 2015 faldt industriproduktionen med yderligere 21 %. Den nationale valuta er blevet devalueret med to tredjedele. I dag er Ukraines reserver af guld og fremmedvaluta kun US\$ 5,5 mia. For et år siden var de US\$ 24 mia. Der er ikke engang nok til at dække tre måneders import, hvilket er standardmindsteniveauet. For Ukraine er det US\$ 9 mia., men landet har ikke reserverne til at dække det.

I mellemtiden tigger Ukraine om den seneste almisse fra IMF. Den 11. marts besluttede de at udlåne US\$ 17,5 mia. Men ikke det hele på en gang, snarere hen over tre år. I 2015 kommer der US\$ 5 mia., som allerede var opbrugt den 13. marts, og yderligere US\$ 5 mia. ved årets slutning. I alt US\$ 10 mia. Men i 2015 har Ukraine betalinger til udenlandsgæld på US\$ 11 mia.! Så lånet fra IMF dækker ikke engang afbetalingerne på gælden.

Og hvad er så lånebetingelserne? De er absolut monstrøse! Ukraine gik ud af året 2014 med den største nedgang i sin naturlige befolkning i verden. Vi har verdens næst værste dødsrate. Men for den naturlige befolkningstilvækst, der defineres som forskellen mellem dødsraten og fødselsraten, har vi den værste nedgangsrate i verden. Og det var for sidste år. Hvad vil der ske i år, under IMF's drakoniske betingelser? Tænk over det: for at opnå disse elendige milliarder af dollars gik Jatsenjuk-regeringen, det ukrainske parlament og Ukraines præsident med til en pludselig, brutal stigning i forbrugsafgifterne. Prisen for naturgas vil stige med 3,3 gange. Elektricitet vil blive 3,5 gange så dyrt. Varme – 72 % i år. Varmt vand – 55 %. Koldt vand – 15 %. Hvordan skal folk betale det? Jeg vil gerne have, at I forstår, hvad mindsteeksistensniveauet for indkomst i Ukraine er, for lønninger og pensioner, fastsat ved lov. Disse niveauer blev fastsat i december 2013 for 2014-statsbudgettet, der forudsatte, at de ville blive indeksreguleret for inflation.

Men det gjorde den nye regering ikke, de indeksregulerede ikke betalingerne, selv om inflationen i 2014 var 24,9 %, den højeste inflationsrate i verden. Mindsteeksistensniveauet for indkomst, fastsat for Ukraine i december 2013 og stadig i kraft, modsvarede, på det tidspunkt, \$ 152 pr. måned for en person. Men med devalueringen af den nationale valuta med to tredjedele siden da, modsvarer mindsteeksistens-indkomsten nu \$ 49 pr. måned. Mindstelønnen er \$ 51. Mindstepensionen er \$ 40. Det er, hvad statsbudgettet giver en pensionist pr. måned -\$ 40.

Den gennemsnitlige, månedlige pension i Ukraine modsvarer \$ 60. Hertil kommer, at det er en del af IMF-pakken, at pensioner skal pålægges en skat for at finansiere forsvarsudgifterne.

Den tid, som en person skal have arbejdet inden for tungt, fysisk arbejde, for at være kvalificeret til at få pension, er blevet sat op med 5 år. Ancienniteten for professionelle, før de kan modtage pension, er sat op. Det er et stort anslag mod vore pensionister! Jeg erkender, hvilken byrde de er for IMF. Vi har 14 millioner pensionister, en tredjedel af befolkningen. IMF ser frem til, at Ukraines pensionister dør, så hurtigt som muligt. Og ikke kun pensionisterne! Også arbejdende mennesker. Se på lønningerne. Den gennemsnitlige timeløn i Ukraine i dag er 0,2 euro, dvs. tyve eurocents i timen. Den gennemsnitlige timeløn i EU er 23 euro. Kan man overhovedet kalde det en løn? Det er derfor, vort folk bliver syge og dør.

Fødevarerpriserne stiger så meget, at folk ikke kan spise ordentligt. Og oveni alt dette kommer så de planlagte stigninger i forbrugsafgifterne. IMF kræver nedskæringer i omkostningerne til uddannelse. Antallet af højere læreanstalter i Ukraine er blevet skåret ned med 60 %. Antallet af skoler bliver skåret ned med 5 %.

IMF krævede stop for subsidier til den agro-industrielle

sektor. Hvordan skal landmændene overleve? Hvordan skal de så afgrøderne? Beregningen går ud på, at de vil blive tvunget til at sælge deres jord. Landbrugsministeriet har sat tre fjerdedele af landbrugsejendommene i Ukraine til salg under privatisering. De vil blive opkøbt af DuPont, Monsanto og deslige, billigt, så de kan dyrke deres genetisk modificerede afgrøder her, og oversvømme Europa og verden med dem.

Dette er, hvad man gør mod Ukraine: krig, død, sult og fattigdom. Hvad vil Europa få ud af det? Hvad står Europa til at vinde? Forstår europæerne virkelig ikke, at krigens flammer nu vil blusse endnu mere op, og at den tilsyneladende lokale krig i Ukraine så vil føre til en verdenskrig – til en konflikt med Rusland? Hvorfor vil man gøre dette?

Jeg håber inderligt, at fredelige initiativer vil sejre. Jeg håber inderligt, at dette mareridt i Ukraine kan standses, og at Ukraine vil få mulighed for at bruge sit enorme potentiale, sine intellektuelle, industrielle og videnskabelige kapaciteter. De findes stadig væk. Menneskene er stadig i live. Jeg håber, at Ukraine kan vende sig mod opbygning af ting, og, sammen med Rusland, og Europa, og Kina, bygge nye landbroer, og den Nye Silkevej, og programmet for at udvikle Månen, og så videre.

Det er, hvad jeg ønsker for mit land, og for hele menneskeheden.

Sluttelig vil jeg gerne sige noget – for jeg er ikke fysisk til stede i Australien, men der er en person der, der ligner mig meget, og som derfor er blevet kaldt min søster: [medlem af CEC's Eksekutive Komite] Gabrielle Peut. Jeg vil gerne sige dette til hende:

'Min kære Gabby, jeg er glad for at tale til dig. Jeg tror, vi vil mødes mange flere gange i fremtiden.'

Det tror jeg på.«

Grækenland går foran hele Europa: Putin og Tsipras bringer russisk-græske relationer til nye højder i Moskva-møde – BRIKS!

8. april 2015 – Grækenland og Rusland har indgået aftale om at bringe de politiske og økonomiske relationer til et nyt niveau i kølvandet på bilaterale møder i Moskva mellem den besøgende græske premierminister Alexis Tsipras og den russiske præsident Vladimir Putin. Drøftelserne var centreret omkring økonomisk samarbejde, især inden for energi- og infrastrukturområdet. Den varme atmosfære og drøftelserne om samarbejde på alle niveauer står i skarp kontrast til EU's anti-russiske politik og markerer endnu et skridt i Grækenlands proces frem mod *de facto* at blive integreret i BRIKS-systemet.

Tre aftaler blev underskrevet, af hvilke den ene drejer sig om samarbejde mellem Grækenland og Rusland i 2015, inklusive handel og finansiering. Den anden aftale er en erklæring, der mindes 70-året for afslutningen af Anden Verdenskrig, og en tredje aftale var et memorandum, der erklærer 2016 for »Året for Grækenland og Rusland, og Året for Rusland og Grækenland«,

med forskellige kulturelle begivenheder og initiativer om samarbejde.

Under pressekonferencen adresserede begge ledere krisen i Europa, forårsaget af situationen i Ukraine. Tsipras opfordrede indtrængende til et stop for sanktioneerne mod Rusland og sagde: »For at komme ud af denne dybe krise må vi lægge denne ondsksfulde cyklus med sanktioner bag os.«

Som modargument til de vestlige propagandaløgne om, at den russiske præsident bruger Grækenland imod EU, sagde Putin: »Om mytologi og trojanske heste osv.: Spørgsmålet ville være relevant, hvis det var mig, der gik til Athen«, svarede Putin en reporter, der spurgte til EU's frygt. »Vi tvinger ikke nogen til at gøre noget som helst. Vi vil ikke bruge noget som helst inden for EU til at løse, på en fragmenteret måde, spørgsmålet om at forbedre relationerne med den europæiske blok som helhed«, fortsatte Putin.

Af årsager, som han indikerede i sin erklæring, meddelte Putin, at han ikke ville gøre Grækenland til en undtagelse i Ruslands embargo mod fødevareimport fra EU og sagde, at sanktioner ikke kan løftes for blot et enkelt land.

Desuden sagde Putin, at den græske side ikke tilnærmede sig Rusland for finansiel hjælp.

Energi var et hovedemne i drøftelserne, især den foreslåede Turkish Stream-gasledning fra Rusland til Tyrkiet og herfra videre til Øst- og Centraleuropa. »Vi har naturligvis drøftet udsigterne til en virkeliggørelse af det store infrastrukturprojekt, som vi kalder Turkish Stream – et hovedprojekt for transport af russisk gas til Balkan, muligvis til Italien, og til landene i Centraleuropa«, sagde Putin under pressekonferencen.

»Denne nye rute vil opfylde europæernes behov for brændsel og vil give Grækenland mulighed for at blive et af hovedcentrene for distribution af energi, og kunne være med til at tiltrække

betydelige investeringer i den græske økonomi«, sagde Putin og tilføjede, at Grækenland årligt kunne tjene hundreder af millioner euro fra gastransit.

Tsipras på sin side sagde, at Athen er interesseret i at tiltrække investeringer i konstruktion af gasledningerne på sit territorium, til håndteringen af gassen, der kommer gennem Turkish Stream.

Tsipras blev ledsaget af den græske energiminister, Panagiotis Lafazanis, der var i Moskva for mindre end to uger siden, og desuden af sin udenrigsminister, Nikos Kotzias.

Kotzias fløj direkte til Moskva fra et møde i Budapest mellem udenrigsministrene i Ungarn, Serbien, Tyrkiet og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (F.Y.R.O.M.), hvor de underskrev en politisk hensigtserklæring til støtte for Turkish Stream-gasledningen. Man aftalte at holde fremtidige møder for at drøfte detaljerne i foretagendet. Det næste ministermøde forventes at blive i juli måned, men bilaterale forhandlinger vil begynde tidligere. (Det bør bemærkes, at fire ud af fem lande, der deltog i Budapest-mødet, nemlig Ungarn, Grækenland, Serbien og F.Y.R.O.M., er en del af »Kina-Europa Land-og-Hav Ekspreslinjen«. Dette projekt er sponsoreret af Kina for at udvikle en transportkorridor fra den græske havn i Piræus, og ind i Centraleuropa, gennem disse fire lande.)

Den 9. april er endnu en fuldt besat dag for Tsipras, hvor han skal holde møder med formanden for Statsdumaen, Sergei Naryshkin, den russiske premierminister Dmitry Medvedev og Patriark Kirill for Moskva og hele Rusland.

Foto: Kort over den planlagte rute for den nye, Turkish Stream-gasledning gennem Tyrkiet og videre til Grækenland. Putin meddelte i dec. 2014, at Rusland havde stoppet alle planer om South Stream-gasledningen, også vist på kortet, pga.

af blokering fra Bulgarien/EU.

Hele Norden går med i AIIB og den Nye Silkevej

I sidste uge besluttede alle regeringerne i Norden at gå med i den potentielt største jobsatsning nogensinde – Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevej. Den betydning, som denne beslutning har for, at landene nu kan nå deres mål for beskæftigelse og økonomisk udvikling, kan ikke overvurderes. Hvis regeringerne følger op på deres ansøgninger og bruger de muligheder, der åbnes op for gennem AIIB, så kan Nordens eksport af maskiner, andre varer og tjenesteydelser blive den motor, som sætter gang i økonomien, både i samarbejdslandene og på hjemmefronten – en Win-Win-kombination.

Følgende er en rapport fra Schiller Instituttets svenske søsterorganisation, LaRouche-bevægelsen i Sverige (EAP).

Vi har tilføjet vigtige links til vore danske artikler/brochurer, så man kan informere sig om Verdenslandbroen, BRIKS og AIIB.

Vi anbefaler desuden, at du kommer til

Politisk Orientering på Lørdag, 11. april, se opslag her på siden.

I sidste uge besluttede alle regeringerne i Norden at gå med i den potentielt største jobsatsning nogensinde – Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevej. Den betydning, som denne beslutning har for, at landene nu kan nå deres mål for beskæftigelse og økonomisk udvikling, kan ikke overvurderes. Hvis regeringerne følger op på deres ansøgninger og bruger de muligheder, der åbnes op for gennem AIIB, så kan Nordens eksport af maskiner, andre varer og tjenesteydelser blive den motor, som sætter gang i økonomien, både i samarbejdslandene og på hjemmefronten – en Win-Win-kombination. Det er derfor af største vigtighed, at kendskabet til AIIB og Kinas hensigter med AIIB bliver udbredt så hurtigt som muligt. Informer dig derfor, og se nedenstående links.

Sverige, Finland, Norge og Island besluttede sig, kort tid efter Danmark, til at ansøge om medlemskab i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som grundlæggende medlemmer. Der var tale om, at isen blev brudt i sidste øjeblik, eftersom hele den vestlige verden i over et år havde stillet sig afvisende over for AIIB, som Kina og 20 andre asiatiske lande initierede. Det store omsving skete først den 17. marts i år, blot to uger inden sidste ansøgningsdag for lande, der ønskede at blive grundlæggende medlemmer i AIIB, da Storbritannien brød isen i Vesten og ansøgte, tæt fulgt af Frankrig, Tyskland, Italien, Schweiz og Luxembourg. Dernæst gik så Østrig, Sydkorea og Australien med, på trods af USA's fortsatte pres mod dem om at holde sig væk. I Norden brød Danmark isen den 27. marts, Sverige og Finland fulgte efter den 30. marts og den 31. marts, den sidste dag for ansøgning om at blive grundlæggende medlem, besluttede Norge og Island at indsende deres ansøgning. De enorme projekter, som vil blive startet op med AIIB, og de enorme summer, blev helt enkelt for store til, at disse vestlige lande kunne holde sig væk. Nu står USA med sin vasal Japan alene i sit forsøg på

fortsat at dominere det globale finanssystem på sine vilkår.

AIIB blev foreslået af Kinas præsident Xi Jinping i oktober 2013 for at finansiere opbygningen af den Nye Silkevej gennem Asien til Europa, som indgår i Kinas store strategi »Et Bælte, en Vej«. Samtidigt lanceredes også »det 21. århundredes Maritime Silkevej« over havet syd om Asien. AIIB drejer sig derfor om al slags infrastruktur for udviklingen af disse transportkorridorer og de omkringliggende områder. AIIB vil i begyndelsen få 100 milliarder dollar i grundkapital, hvoraf Kina tegner sig for 50 milliarder dollar. En beregning viser, at med en sådan grundkapital kan man udlåne 1.300 milliarder. Det rækker et pænt stykke hen ad vejen til det beregnede direkte investeringsbehov for infrastruktur og opbygning af civilisation omkring den Nye Silkevej på 10.000 milliarder dollar. AIIB vil kun komme til at finansiere halvdelen af hvert projekt, man engagerer sig i, så derfor kan man regne med, at projekterne bliver endnu større. Den anden halvdel vil blive finansieret af andre finansinstitutioner, som BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghaiorganisationens infrastrukturfond og Asean-fonden, men også gamle, betydeligt mindre institutioner som Verdensbanken, Asiatisk Udviklingsbank, IMF og andre fonde på det almindelige kapitalmarked.

AIIB vil således ikke satse på nogle virtuelle investeringer, men vil derimod flytte tonsvis af bjergmateriale, jord, stål og cement, for at der skal blive veje, jernbaner, vand, energi, byer og telekommunikation i et bælte, der skal knytte Asiens forskellige dele sammen med hinanden, og med Europa, Afrika og Amerika. Det drejer sig om at sætte hundreder af millioner mennesker i produktiv beskæftigelse og bygge fattigdommen væk så hurtigt, der kan lade sig gøre. Isen er brudt for de lande i den Tredje Verden, der længe har kæmpet imod den nuværende, uretfærdige verdensorden.

Kina ser det som virkeliggørelsen af det, som landet har kæmpet for siden verdenskrigens sejr over fascismen og FN's grundlæggelse for 70 år siden, og den Alliancefri Bevægelses

Bandung-konference for 60 år siden, som præsident Xi Jinping sagde på det store Boao-forum for Asien den 28. marts i år. Titlen på hans tale var 'Towards a Community of Common Destiny and a New Future for Asia' (Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien), og her beskrev han igen Kinas udgangspunkt for sin politik i dag. Præsident Xi sagde:

»Den kinesiske nation elsker fred og har, fra gammel tid, højagtet sådanne filosofier som »harmoni er det mest værdifulde«, »fred og harmoni bør herske« og »alle mennesker under himmelen er brødre«. Kina har lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede i moderne tid, og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande eller folkeslag den samme tragedie ...

I 2013 fremlagde jeg, under mit besøg i Kasakhstan og Indonesien, initiativet for opbygningen af et økonomisk Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej. Initiativet med »Bæltet og Vejen«, der imødekommer Kinas udviklingsmæssige behov og de udviklingsmæssige behov hos landene langs ruterne og i regionen som helhed, vil tjene de relevante parter fælles interesser og besvare vor tids krav om regionalt og globalt samarbejde.

Det vil blive et veritabelt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en enegang kun for Kina.

Både »Bæltet og Vejen« og AIIB er åbne initiativer. Vi indbyder alle lande langs ruten og i Asien, såvel som også alle vore venner og partnere i hele verden, til at tage aktivt del i disse bestræbelser.«

Præsident Xi Jinpings tale om harmoni og samarbejde viser, hvordan Kinas gamle visdomslærer, Konfucius' idéer gennemsyrrer den nuværende, kinesiske politik og AIIB. Xi citerede Mencius, den store filosof i det gamle Kina, der sagde, »Ting fødtes til at være forskellige«. Xi fortsatte:

»Civilisationer er blot unikke, og ingen er den anden overlegen. Der må være mere udveksling og dialog mellem civilisationer og udviklingsmodeller, så hver af dem kan trække på den andens styrke, og alle kan trives og få fremgang gennem gensidig læring og fælles udvikling.«

Ved hjælp af denne visdomslære, der ligger dybt indlejret i den kinesiske kultur, mobiliserer Kina nu den næste fase af økonomisk udvikling, der skal være drevet af innovation. Det indebærer, at Kina samler, og satser stort på at lægge sig i frontlinjen for, verdens videnskaber med de mest avancerede, økonomisk-tekniske projekter, som verden nogen sinde har set. Det hidtil mest storslåede er det kinesiske rumprogram, der indebærer anlæggelsen af baser og udvindingsanlæg på Månen for at udvinde helium-3, der skal bruges på Jorden til den langt mere effektive fusionskraft. Med dette program er, som Lyndon LaRouche siger, menneskeheden definitivt på vej til at begynde at leve op til Johannes Keplers udfordring med at placere sig i relation til hele Solsystemet.

Kinas økonomiske politik er, ligesom alle BRIKS-landenes, orienteret mod det, der behøves i fremtiden. Dette er den nye måde at tænke på inden for den nye, økonomiske politik, de er i færd med at skabe, i LaRouches ånd. Med sin satsning på universel videnskab er BRIKS-landene, med Kina i spidsen, i færd med at skabe en form for samarbejde mellem civilisationer, hvor tænkningen, kundskabsudbyttet og det sande menneskelige sættes i fokus.

I 25 år har LaRouche-bevægelsen i Sverige (EAP) og internationalt kæmpet for, at Sverige, Norden og hele verden satser på strategien for udvikling af den Nye Silkevej. I 40 år har Lyndon og Helga LaRouche samarbejdet med den Tredje Verden for denne politik, som nu omfattes af BRIKS-landene, og dermed en tredjedel af verdens befolkning. Gennem Sveriges ansøgning om medlemskab i AIIB har man *de facto* meldt sin interesse for den Nye Silkevejs storslåede, økonomiske udviklingspolitik. Det er uvist, om den svenske regering

kender til dette, selv om det tydeligt fremgår af den AIIB-rapport, som er skrevet af myndigheden Tillväxtanalys under Näringsdepartementet.

Det er et stort skridt, at en række vestlige lande har set sig nødsaget til at orientere sig mod den Nye Silkevejsstrategi og mod de lande, som er kernen i BRIKS, et skridt, der er så stort, at de fleste i de vestlige lande, som er gået med, endnu ikke ved, hvad det er, de er gået med i. Det går direkte imod de vesterlandske ny-kolonialistiske magtstrukturer, som hidtil ensidigt har dikteret det globale finanssystems betingelser. Hvis politikken gennemføres, kan det blive det definitive skridt bort fra den vestlige verdens krigspolitik, monetarisme, arbejdsløshed og nedskæringer.

Sverige og mange vestlige lande har dog signaleret, at de tænker tage deres syge virusser med ind i AIIB, for at den gamle, vestligt dominerede, økonomiske politik skal styre selv denne nye institution. Der vil blive en fortsat, stor strid om dette, og det er derfor nødvendigt at vide, hvorfor Kina tog initiativ til AIIB.

Se også:

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#), med en udførlig gennemgang af de vigtigste storprojekter.

Trailer: [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#)

Nyhedsorientering februar 2015: [»Byg Verdenslandbroen for Verdensfred«](#)

Brochure: [»HVORFOR USA OG EUROPA MÅ GÅ MED I BRIKS: En ny, international orden for menneskeheden«](#)

EIR: [»BRIKS er det eneste alternativ til truslen om Tredje Verdenskrig«](#)

EIR: »Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?«

Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum: »Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien«

LaRouchePAC, World Land Bridge, med interaktivt kort

Xi Jinpings hovedtale på Boao Forum: Mod et samfund for vor fælles bestemmelse og en ny fremtid for Asien

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre, at alle lande respekterer hinanden og behandler hinanden som ligeværdige. Lande kan have forskellig størrelse, styrke eller udviklingsniveau, men de er alle ligeværdige medlemmer af det internationale samfund, med ligeværdige rettigheder med hensyn til at deltage i regionale og

internationale anliggender. Vi bør i fællesskab drøfte spørgsmål, der angår os alle, og sammen søge en løsning. At være et stort land betyder at bære et større ansvar for regional, og global, fred og udvikling, i modsætning til at søge et større monopol over regionale og globale anliggender.

29. marts 2015 – Følgende er uddrag af den hovedtale, som den kinesiske præsident Xi Jinping holdt den 28. marts på den årlige konference, Boao Forum for Asien. Hele talen kan læses på

http://news.xinhuanet.com/english/2015-03/29/c_134106145.htm.

»Der er visse historiske anledninger, der er tilbøjelige til at minde folk om, hvad der skete i fortiden og få folk til at reflektere over dem. I år markerer 70-året for afslutningen af den Anti-fascistiske Verdenskrig, sejren for det kinesiske folks Modstandskrig mod japansk aggression, samt grundlæggelsen af De forende Nationer, FN. I år er også det 60. jubilæumsår for Bandung-konferencen, og i år vil fuldstændiggørelsen af ASEAN-fællesskabet finde sted. Som sådan er det et vigtigt år at mindes, så vel som også et afgørende tidspunkt til at reflektere over fortiden og se fremad mod fremtiden.

I løbet af de forgangne 70 år har verden som aldrig før gennemlevet dybtgående forandringer, som har ændret menneskehedens skæbne. Nu, hvor den globale kolonialismes og den kolde krigs dage for længst er forbi, er lande i stigende grad indbyrdes forbundet og afhængige. Fred, udvikling og win-win-samarbejde er blevet den herskende trend i vor tid.

Vi har kun den samme planet, og lande deler den samme verden. For at have det godt, kan Asien og verden ikke undvære hinanden. Konfronteret med de hastigt skiftende, internationale og regionale landskaber, må vi se hele billedet, følge vor tids trend og i fællesskab bygge en regional orden, der er mere favorabel for Asien og verden. Vi bør, gennem bestræbelser hen imod et sådant fællesskab for

Asien, fremme et fællesskab baseret på fælles interesser for hele menneskeheden. Jeg ønsker at benytte denne lejlighed til at dele med jer min tanker om denne vision.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre, at alle lande respekterer hinanden og behandler hinanden som ligeværdige. Lande kan have forskellig størrelse, styrke eller udviklingsniveau, men de er alle ligeværdige medlemmer af det internationale samfund, med ligeværdige rettigheder med hensyn til at deltage i regionale og internationale anliggender. Vi bør i fællesskab drøfte spørgsmål, der angår os alle, og sammen søge en løsning. At være et stort land betyder at bære et større ansvar for regional, og global, fred og udvikling, i modsætning til at søge et større monopol over regionale og globale anliggender.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi søge win-win-samarbejde og fælles udvikling ... Den gamle nulsums-tankegang må vige for en ny fremgangsmåde med win-win samarbejde for alle. Andres interesser og fælles udvikling må fremmes, samtidig med, at man forfølger sine egne interesser, og fælles udvikling må fremmes samtidig med, at man søger sin egen udvikling. Visionen om win-win-samarbejde gælder ikke kun for det økonomiske område, men også for det politiske, sikkerhedsmæssige og kulturelle område, og mange andre områder. Det gælder ikke blot for lande inden for regionen, men også for samarbejde med lande uden for regionen ...

Vi vil energisk fremme et system med regionalt, finansielt samarbejde, udforske en platform for udveksling og samarbejde mellem asiatiske finansinstitutioner, og fremme en komplementerende og koordineret udvikling mellem Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og sådanne multilaterale finansielle institutioner som Asiatisk Udviklingsbank og Verdensbanken ...

Kina foreslår, at der udarbejdes planer med hensyn til at opbygge muligheden for forbindelser i Østasien og Asien som

helhed for at fremme den fulde integration af infrastruktur, politik og institutioner og en fri bevægelighed af personalestaben ...

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi forfølge en fælles, omfattende, samarbejdende og bæredygtig sikkerhed. I verden af i dag betyder sikkerhed meget mere en tidligere, og dens implikationer går langt ud over en enkelt region eller tidsramme. Alle mulige faktorer kunne have indflydelse på et lands sikkerhed. I takt med, at alle lande deler en fælles bestemmelse og i stigende grad bliver gensidigt afhængige, kan intet land have garanti for sin egen sikkerhed uden de andre landes, eller den større verdens, sikkerhed. Den kolde krigs mentalitet bør virkelig kastes bort, og nye sikkerhedskoncepter næres i takt med, at vi udforsker en vej for Asien, der garanterer sikkerhed for alle, ved alle og af alle.

– For at opbygge et samfund baseret på vor fælles bestemmelse må vi sikre en inkluderende [politik] og gensidig læring mellem civilisationerne. Historien har i det forgangne årtusind været vidne til, at antikke civilisationer er dukket frem og trivedes langs Den gule Flod og Yangtze-floden, floderne Indus, Ganges, Eufrat og Tigris, såvel som i Sydøstasien, og de har hver især føjet deres egen pragt til den menneskelige civilisations fremskridt. I dag har Asien stolt bevaret sin distinkte forskelligartethed og nærer stadig alle civilisationerne, de etniske grupper og religionerne i denne store, asiatiske familie.

Mencius, den store filosof i det gamle Kina, sagde, »Ting fødtes til at være forskellige«. Civilisationer er blot unikke, og ingen er den anden overlegen. Der må være mere udveksling og dialog mellem civilisationer og udviklingsmodeller, så hver af dem kan trække på den andens styrke, og alle kan trives og få fremgang gennem gensidig læring og fælles udvikling. Lad os fremme udveksling mellem civilisationer for at bygge venskabsbroer for vore folk,

fremme menneskelig udvikling og bevare fred i verden.

Kina foreslår, at der afholdes en konference for dialog mellem asiatiske civilisationer for at skabe en platform, på hvilken interaktion mellem de unge, folkegrupper, lokalsamfund og medierne kan fremmes, og for at danne et netværk af samarbejde mellem tænketanke, for således yderligere at bidrage til asiatiske folks rige, kulturelle liv og bidrage til et mere levende, regionalt samarbejde og en mere levende udvikling.

Den kinesiske økonomi er nu gået ind i en tilstand af ny normalitet. Den er i færd med at skifte gear, fra højhastigheds- til middel-til-højhastighedsvækst, fra en ekstensiv model, der lagde vægt på omfang og hastighed, til en mere intensiv model, der lægger vægt på kvalitet og effektivitet, og fra at være drevet af investering i produktionsfaktorer til at være drevet af innovation ... Det er rimeligt at sige, at den kinesiske økonomi er højst spændstig og har stort potentiale, hvilket giver os plads til at bruge en række politiske redskaber til at øve indflydelse. Når dette er sagt, vil Kina fortsat respondere til den nye trend og tage initiativer til at forme den nye norm til vores fordel ... Vi vil tage flere initiativer til at udløse folkets kreativitet og opfindsomhed, være mere effektive med hensyn til at bevare ligeværdighed og social retfærdighed, hæve folks levestandard og sikre, at Kinas økonomiske og sociale udvikling er både solid og stabil.

Det, Kina behøver mest, er et harmonisk og stabilt nationalt miljø og et fredeligt og roligt internationalt miljø. Uroligheder eller krig er i modstrid med det kinesiske folks fundamentale interesser. Den kinesiske nation elsker fred og har, fra gammel tid, højagtet sådanne filosofier som »harmonien er det mest værdifulde«, »fred og harmoni bør herske« og »alle mennesker under himmelen er brødre«. Kina har lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede i moderne tider, og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande eller folkeslag den samme tragedie ...

Nære naboer er bedre end fjerne slægtninge. Dette er en enkel sandhed, som det kinesiske folk lærte at kende i gamle tider. Det forklarer Kinas faste forpligtelse til at bygge venskab og partnerskab med sine naboer for at nære et venligt, sikkert og fremgangsrigt nabolag ...

I 2013 fremlagde jeg, under mit besøg i Kasakhstan og Indonesien, initiativet for opbygningen af et økonomisk Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej. Initiativet med »Bæltet og Vejen«, der imødekommer Kinas udviklingsmæssige behov og de udviklingsmæssige behov hos landene langs ruterne og i regionen som helhed, vil tjene de relevante parter fælles interesser og besvare vor tids krav om regionalt og globalt samarbejde.

Med promoveringen af dette initiativ vil Kina følge princippet om udstrakt konsultation, fælles bidrag og fælles gavn. Udviklingsprogrammerne vil blive åbne og inkluderende, ikke ekskluderende. Det vil blive et virkeligt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en enegang kun for Kina. Udviklingen af Bæltet og Vejen skal ikke erstatte eksisterende mekanismer eller initiativer for regionalt samarbejde. Tværtimod, vi vil bygge på det eksisterende grundlag for at hjælpe lande til bringe deres udviklingsstrategier ind i gensidig overenskomst og skabe en komplementerende situation ... Både »Bæltet og Vejen« og AIIB er åbne initiativer. Vi indbyder alle lande langs ruten og i Asien, såvel som også alle vore venner og partnere i hele verden, til at tage aktivt del i disse bestræbelser.

Initiativet til »Bæltet og Vejen« skal ikke opfattes som retorik. Det repræsenterer virkeligt arbejde, der kan ses og føles at bringe virkelig gavn til landene i regionen. Takket være relevante parter samlede indsats, er visionen og handleplanen for initiativet blevet udviklet. Betydeligt fremskridt er blevet gjort med etableringen af AIIB. Silkevejsfonden er blevet lanceret, og konstruktioner på flere af projekterne for infrastrukturforbindelser går fremad. Denne

tidlige høst har virkelig peget fremad mod de brede udsigter, som initiativet med »Bæltet og Vejen« vil bringe.

Kære Venner,

Fredens sag og udviklingen af menneskedens sag er lige så ophøjet, som den er udfordrende. Farten, der ligger foran os, vil ikke blive sejlads i smult vande, og succes kommer måske ikke let. Uanset, hvor lang og vanskelig, rejsen måtte være, så vil de, der arbejder sammen og aldrig giver op, slutteligt sejre. Det er min overbevisning, at så længe, vi holder fast ved vore mål og gør en stor indsats, vil vi i fællesskab skabe et samfund baseret på vor fælles bestemmelse og indvarsle en ny fremtid for Asien.«

Temaartikel: Pave Frans i Albanien: Glem ikke jeres historie

Udvikling skal være retfærdig – drivkraften bag BRIKS.

Økonomisk udvikling af alle nationer er nøglen til fremtiden for os alle. Det understregede Paven i sin tale til den albanske præsident og til diplomater. »Nu går landet nye udfordringer, som opstår, i møde. I en verden, hvor tendensen går i retning af økonomisk og kulturel globalisering, skal man gøre sig alle anstrengelser for, at vækst og udvikling kommer alle til gode, ikke kun en del af befolkningen. Ellers vil denne udvikling ikke være ægte, hvis den ikke er vedvarende og retfærdig, det vil sige, hvis den ikke udtrykkeligt tager

hensyn til de fattigstes rettigheder ... Globalisering af markedet må nødvendigvis modsvares af globalisering af solidaritet. Med den økonomiske vækst skal en større agtelse for skabelsen fremmes; sammen med individets ret må retten imellem staten og individet beskyttes, især familieværdier, som skal befæstes, og som lader os se på fremtiden med håb. I dag kan Albanien gå disse udfordringer i møde inden for rammerne af frihed og stabilitet.«

Download (PDF, Unknown)

EIR: Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?

Det globale skift hen imod en ny, økonomisk verdensorden baseret på opbygning af fysisk økonomi, ikke finansbobler, gjorde slående fremskridt i sidste uge, da først Storbritannien og dernæst fem andre europæiske nationer anmodede om at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Kina har taget initiativ til. I skrivende stund har 34 nationer anmodet om at blive en del af institutionen, som kineserne har erklæret vil blive kapitaliseret på et niveau, der ligger på 100 mia. dollar, og er helliget finansiering af store

infrastrukturprojekter i Asien og andetsteds. Sidste frist for at søge optagelse som grundlæggende medlem er 31. marts. (Se brev til regering og Folketing)

Disse dramatiske skridt blev taget i sammenhæng med LaRouche-bevægelsens globale mobilisering omkring en appel, der opfordrer de transatlantiske lande til at gå med i BRIKS-AIIB-processen, og konfronteret med sabotage fra Obamaregeringen.

Download (PDF, Unknown)

EIR: Tyskerne råber alarm – Putin advarede Vesten om atomopgør over Krim

15. marts 2014 – En dokumentarfilm, der blev vist over russisk statsligt fjernsyn i weekenden den 14.-15. marts, bekræftede, at den russiske præsident Vladimir Putin var parat til at sætte sin nations strategiske atomstyrker i alarmberedskab i kølvandet på det neonazistiske statskup, udtænkt af Vesten, som væltede den ukrainske præsident, Viktor Janukovitj i februar, 2014. Putin blev interviewet til dokumentarfilmen, der har været under forberedelse i otte måneder. Han sagde til interviewer, at han advarede amerikanske og europæiske ledere om at holde sig fra Krim i kølvandet på kuppet mod Janukovitj, og hans konklusion var, at hans advarsler afparerede en global krig.

Download (PDF, Unknown)

EIR: Hvem mener, atomkrig er en levedygtig valgmulighed?

9. marts 2015 – Hvem ville være pervers nok til at komme frem med en strategi om lancering af en atomkrig? Det korte svar er det britiske finansoligarki, hvis faste beslutning om at bevare verdensdominansen rent historisk har omfattet ikke alene truslen om at bruge bomben for at intimidere dem, der gør modstand, men også en villighed til at risikere global udslettelse gennem det, de har kaldt »begrænset atomkrig«. USA's aktuelle militærdoktrin stammer direkte fra disse utopiske idéer.

Download (PDF, Unknown)

EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv

3. marts 2015 – Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for Centralkommandoen for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMS), en usædvanlig briefing, der blev direkte transmitteret, om Ruslands parathed til at bruge sine strategiske atomvåben under betingelser med et angreb på landet, inklusive den højt besungne amerikanske Prompt Global Strike-fupplan om et ikke-atomart forsøg på at ødelægge

Ruslands gengældelsesevne. Budskabet fra denne russiske officer er, at »utopiske« militære fupplaner om »begrænset atomkrig« eller en »kontrastyrke«-ødelæggelse af Ruslands atomvåben, er illusoriske: De vil mislykkes, og resultatet vil være gengældelse mod USA med anvendelse af de interkontinentale ballistiske missiler i Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMS).

Download (PDF, Unknown)

EIR FOKUS: Den græske regering har ret: Gælden er et svindelnummer

21. feb. 2015 – Kernen i striden over Grækenland og »landets gæld« er, at den nye, græske regering, med enorm opbakning fra offentligheden, har bedt EU om at lukke en kæmpemæssig Wall Street-London banksvindel ned og atter gøre økonomisk vækst mulig i Europa. Hvis dette ikke sker, vil den stadigvæk værre bankerot af hele det transatlantiske banksystem fortsat skabe desperate konfrontationer med stormagter som Rusland og Kina, med truslen om verdenskrig.

Download (PDF, Unknown)

SE OGSÅ:

23. jan. EIR FOKUS: ET GRÆSK FORSLAG: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld

31. jan. EIR ØKONOMI: Draghis fald: Begyndelsen til enden for euroen

13. feb. EIR FOKUS: Grækenland hævder sin suverænitet – Gælden kan ikke betales

21. feb. EIR ØKONOMI: Grækenland vælger national overlevelse, ikke ødelæggelse

Fra LaRouche-bevægelsen 22. feb. 2015: Grækenland skylder intet til Storbritanniens kriminelle banksyndikat

26. feb. LaRouchePAC demonstrerer i New York for Grækenland – Glass/Steagall, eller 3. Verdenskrig!

EIR FOKUS: Vil Victoria Nulands nazister skubbe verden ud i Tredje Verdenskrig?

Af Jeffrey Steinberg

17. feb. 2015 – Fra og med midnat, den 15. februar, trådte en våbenhvile i kraft i Østukraine. Aftalen, der blev hamret ud mellem den russiske præsident Vladimir Putin, den tyske kansler Angela Merkel, den franske præsident François Hollande og den ukrainske præsident Petro Poroshenko – dvs., *uden* den direkte involvering af Obamaregeringen og den britiske

regering – efter 17 timers forhandlinger nonstop i Minsk i sidste uge, er skrøbelig, for at sige det mildt.

Den umiddelbare fare ligger i en uidentificerbar styrke – de neonazistiske militser, der er en uadskillelig del af Kiev-regeringen, som kom til magten for et år siden i et statskup, som disse nazister var drivkraften bag. *Disse nazister handler som beskyttede aktiver for Obamaregeringen, mere specifikt for viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland.*

Medlemmer af Azov-bataljonen fremviser hagekorset

Azov-bataljonen, med både eget flag, Hagekorsflag og NATO-flag!

Disse neonazistiske styrker har officielt afvist våbenhvilen. De bataljoner, som de kontrollerer i det sydøstlige Ukraine, er ikke helt under Kiev-centralregeringens kontrol, men bevæbnes af Ukraines »oligarker« – store forretningsmænd som guvernøren af Dnepropetrovsk, Igor Kolomoisky. De er udløberen af Bandera-bevægelsen, der var fascistisk i sig selv, selv før Anden Verdenskrig, og dernæst bød Hitlers invasion af Ukraine velkommen og udførte grusomheder mod befolkningen i Ukraine og Polen, som burde have anbragt dem på anklagebænken under krigsforbryderdomstolen i Nürnberg. I stedet rekrutteredes de af britiske og amerikanske efterretningstjenester til den kolde krig imod Sovjetunionen.

De neonazistiske repræsentanter i regeringen er også ude på at sabotere enhver fredsaftale. Ifølge russiske medier kommer Andrij Parubij, tidligere øverstbefalende for Maidan og nuværende formand for det ukrainske parlament (den Øverste Rada), til Washington i denne uge. Medstifter af det neonazistiske parti, Svoboda, og af en af de paramilitære

grupper, som blev til spydhovedet Sektor Højre i kuppet i februar 2014, er Parubij i dag en leder i Folkefronten, Arsenij Jatsenjuks politiske parti, idet Jatsenjuk var den mand, som Victoria Nuland håndplukkede til at blive Ukraines premierminister efter kuppet.

Andrij Parubij

I en tale den 14. februar, der blev transmitteret over ukrainsk Tv, meddelte Parubij formålet med sin rejse: at skaffe våben. Han sagde, at Ukraine må styrke sine bevæbnede styrker og få »USA til at give os højpræcist, moderne våbenudstyr«. Han tilføjede, »I næste uge rejser jeg til USA for at drøfte dette på en meget konkret og målrettet måde.«

Den mulighed, at USA ville bevæbne Ukraine – en handling, som Moskva ville se som en krigshandling – er præcist det, der tvang lederne af Frankrig og Tyskland til at arbejde på højtryk for at få en våbenhvile i Ukraine. Det ville være et skridt hen imod Tredje Verdenskrig.

Jaget efter en våbenhvile

Præsident Hollande og kansler Merkel så Minsk-forhandlingerne som eksistentielle. De var enige om, at hvis der ikke kom et diplomatisk gennembrud, ville Obamaregeringen begynde at opruste det ukrainske militær, og det ville optrappe krisen. I løbet af de seneste uger er flere og flere strategiske analytikere og politiske beslutningstagere begyndt at se krisen i Ukraine som en potentiel udløser af atomkrig mellem USA og Rusland. Artikler med denne fare som overskrift er dukket op i det tyske *Der Spiegel* og endda det britiske *Daily Telegraph*.

Spøgelset om en udslettelseskrig, der begynder i centrum af

Europa, var en magtfuld motivering for Merkels og Hollandes indgåelse i et team for at forhindre den amerikanske våbenstrøm i et 'den sidste skyttegravs'-diplomati.

Umiddelbart forud for Minsk-forhandlingerne fløj kansler Merkel til Washington den 9. februar for at rådføre med præsident Obama. Hun afleverede en ligefrem besked, iflg. tyske og amerikanske kilder. For det første sagde hun til præsidenten, at Europa var ubøjelig i sin modstand mod amerikansk oprustning af den ukrainske hær. For det andet sagde hun, at fraværet af en direkte dialog mellem ham og den russiske præsident Putin udgjorde en risiko for hele verden. Udelukkende kun lederne af de to nationer med atomvåbenarsenalerne, der kunne ødelægge planeten, kunne være de ultimative garantier for menneskehedens overlevelse. De måtte genoptage en direkte, personlig dialog, insisterede Merkel.

Hendes formaning synes at have haft en vis virkning. Den 11. februar, aftenen før Minsk-forhandlingerne, ringede Obama til Putin, og de to mænd havde en 90 minutter lang samtale, hvis indhold er blevet holdt hemmeligt. Ifølge *Spiegel Online*, der havde en detaljeret redegørelse af Merkels og Hollandes diplomatiske indsats, så viste selve den kendsgerning, at telefonsamtalen fandt sted, at Washington var dybt interesseret i udfaldet af Minsk-forhandlingerne.

På et tidspunkt i den diplomatiske maraton-session talte Putin, iflg. *Spiegels* redegørelse, pr. telefon privat med lederne af de selvudråbte folkerepublikker Donetsk og Lugansk (DPR og LPR). Han sikrede sig deres tilsagn til våbenhvilebetingelserne. Desuden pendlede Kreml-rådgiveren Vladislav Surkov mellem Hollande-Merkel-Poroshenko-Putin-mødet og Minsk-kontaktgruppen, der ligeledes var samlet natten igennem et andet sted i Minsk (fordi Poroshenko nægtede at forhandle direkte med DPR/LPR-delegationen). Det var kontaktgruppen, der bestod af Alexander Zakharchenko (DPR), Igor Plotnitsky (LPR), den ukrainske ekspræsident Leonid

Kuchma, den russiske ambassadør til Kiev Mikhail Zurabov og OSCE-forhandler Heidi Tagliavini, der rent faktisk underskrev Minskaftalen med 10 punkter.

I de forudgående måneders fornyede kampe i det østlige Ukraine, efter våbenhvilen fra september 2014 brød sammen, indtog DPR/LPR yderligere et bælte af landområde, især inden for Donetsk-området, idet de opererede for at skubbe Kiev-bataljonerne uden for rækkevidde af beskydning af Donetsk og andre byer. Mens Minsk-forhandlingerne fandt sted, havde DPR/LPR-militserne næsten omringet 6-8.000 ukrainere i byen Debaltseve, som er jernbaneknudepunkt mellem Donetsk og Lugansk. Med voksende rømninger, kollapsende moral og udbredt udeblivelse til militærindkaldelse, befandt den ukrainske hær sig allerede på sammenbruddets rand. For Merkel og Hollande var idéen om at bevæbne en sådan hær i opløsning en alvorlig fejltagelse, der reflekterede en manglende forståelse af den ukrainske krises virkelighed i det officielle Washington.

Nuland-faktoren

Det er et faktum, at Obamaregeringens politik over for Ukraine og Rusland fra dag ét er blevet kapret af en samling neokonservative og humanitære interventionsideologer – anført af viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland. Hustru til den neokonservative Robert Kagan fungerede Nuland som udenrigspolitisk rådgiver til daværende vicepræsident Dick Cheney, før hun blev udnævnt til Bush-regeringens ambassadør til NATO.

Nuland har offentligt pralet med, at USA havde hældt 5 mia. dollar ind i »demokrati«-bevægelsen i Ukraine, siden afslutningen af den kolde krig, og hun gjorde det klart, under en skændig telefonsamtale, der blev optaget, i januar 2014, at den mand, der nu er den ukrainske premierminister, Jatsenjuk, var ejet af Washington. Hun er ansvarlig for mørklægningen af

Bandera-nazisternes magtfulde rolle i Maidan-kuppet og konflikten i Østukraine.

Der blev sat fokus på Nulands aktuelle rolle med at sabotere forsøg på at opnå fred i en artikel fra 15. februar i det tyske blad *Der Spiegel*, med titlen »Amerikas diplomat for optøjer«. Indlægget erklærede, at Nuland udgjorde en trussel for Amerikas allierede, og at hun, alt imens hun skal forestille at løse krisen i Ukraine og relationerne til Rusland, »så er Nuland selv blevet problemet i krisen«.

Der Spiegel beskrev et møde bag lukkede døre, der tilsyneladende er blevet anonymt rapporteret både til bladet og til avisen *Bild*, et møde, der afholdtes af Nuland under Sikkerhedskonferencen i München for en uge siden, med »måske to dusin amerikanske diplomater og senatorer«. Her gav Nuland instrukser om at »bekæmpe europæerne« omkring spørgsmålet om at bevæbne Ukraine til at kæmpe mod Rusland. Det blev beskrevet, hvordan hun »bittert« refererede til den tyske kanslers og den franske præsidents møde med præsident Putin som »Merkels Moskva-junk«, og »Moskva-bullshit«, og hun hilste en senators betegnelse af den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen som »nederlagsminister« velkommen.

Disse rapporter viser løggen i Nulands påstand om morgenen den 11. februar, da Minsk-aftalen blev annonceret, at »vi [USA] støtter aftalen entusiastisk«.

Der Spiegel skriver, at Nuland ikke holder sig tilbage for at kræve, at NATO giver »tungt våbenudstyr« til Ukraine.

Der slås alarm

I en erklæring udstedt den 14. februar advarede Lyndon LaRouche om, at faren for krig ville bestå, indtil Nuland blev fyret og hendes forbindelser til hardcore Bandera-nazister blev offentligt afsløret. (Se bilag)

Den overordnede trussel om atomkrig, der stammede fra krisen i Ukraine, var det dominerende emne bag scenen ved den årlige Sikkerhedskonference i München. Umiddelbart før dette møde skrev tre nationale sikkerhedsspecialister, tidl. amerikanske senator Sam Nunn (D-Ga.), tidl. russiske udenrigsminister Igor Ivanov og tidl. britiske forsvarsminister Des Browne, en kronik, der krævede et eftersyn af den euro-atlantiske sikkerhedsarkitektur, med en inkluderende rolle for Rusland.

Der blev givet udtryk for det samme synspunkt ved to andre begivenheder, der fik stor opmærksomhed. Den 11. februar sagde Jack Matlock, der var præsident Reagans ambassadør til Sovjetunionen under de sidste dage af den kolde krig, til en tætpakket tilhørersal ved National Press Club i Washington, at Vesten havde overtrådt nogle af de mest afgørende aftaler med Moskva, de aftaler, der havde muliggjort Warszawa-pagtens og Sovjetunionens fredelige afgang, og at faren for en verdenskrig var alvorlig (Udskrift kan ses i *EIR*, 20. feb.).

To dage senere advarede Markus Becker i en artikel i *Spiegel Online* om Sikkerhedskonferencen i München om, at »truslen om krig er større end under den kolde krig«. Han fremlagde nogle af de samme argumenter, som Nunn-Ivanov-Browne-artiklen.

Med mindre man handler hurtigt på LaRouches krav om Nulands afsættelse, er chancerne for, at neonazisterne i Ukraine får smadret den skrøbelige fred, enorme. Nulands afsættelse må følges op af en aftale mellem regeringer om at diskvalificere og fjerne de nazistiske elementer, der nu hærger, og deltager i regeringen, i Ukraine. Dette krav er gentagne gange blevet fremstillet af den russiske regering, og af LaRouche.

Hvis voldscyklussen i Østukraine genoptages for fuld kraft, er udsigten til, at det eskalere til en direkte konfrontation mellem Rusland og USA, meget stor.

Richard Burt, der var en af de øverste, amerikanske forhandlere om våbenkontrol med Sovjetunionen, sagde til

Spiegel Online (9. februar), at faren for atomkrig er meget stor. »Både de amerikanske og russiske atomvåben befinder sig i en form for beredskab, der er en hårs bredde fra at udløses. Begge sider har en opstilling af atomvåben, hvor landbaserede missiler kan bemyndiges til affyring på under 15 minutter.« Han erkendte, at den form for »hybridkrig«, der nu finder sted i Østukraine, udgør en stor forøgelse af faren for, at en fejlregning skal føre til atomkrig. Den tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov var enig, og sagde til *Spiegel*, »Nu er truslen om krig større end under den kolde krig«.

Man må i tillæg hertil forstå, at den primære drivkraft bag krigen er bankerotten af det transatlantiske finanssystem, der er centreret i London og Wall Street. Det er financier-kredses desperation over deres systems overhængende undergang, og deres politiske magts sammenbrud, der er drivkraften bag krigsfaren. Som udenrigsminister Sergei Lavrov bemærkede i en nylig erklæring, at hvis der ikke havde været en Ukrainekrise, ville visse kredse i Vesten have skabt en.

Bilag: LaRouche om Ukrainekrisen: Fyr nazi-elskeren Nuland

14. feb. – Med sine neonazistiske mordere, der åbenlyst aflægger ed på at ødelægge Minsk-aftalen, fremstår præsident Obamas viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som en af hovedprovokatørerne af en overhængende global krig, der hurtigt kunne føre til en atomar udslettelseskrig. Hvis der skal være et oprigtigt forsøg på at implementere den våbenhvile, der blev hamret ud under 17 timers intense forhandlinger i Minsk, må Nuland omgående fyres, og hendes neonazistiske dødspatroljer i Ukraine lukkes ned.

I dag krævede Lyndon LaRouche Nulands omgående fyring, og krævede samtidig en fuld, offentlig afsløring af hendes

forbindelser til de sidste dages Bandera-mordere, der stod bag Maidan-kuppet og udgør den vigtigste styrke på stedet, der presser på for at få en strategisk militærkonfrontation med Rusland.

»Hun har ved sine handlinger bevist, at hun er en nazi-elskende morder. Det er hende, der støtter neonazisterne i Ukraine, som åbenlyst praler med, at de nægter at acceptere den aftale om våbenhvile, der blev indgået af de 'Fire i Normandiet', og vil fortsætte med deres nedslagninger i Østukraine. Disse samme Bandera-folk kom til Washington sent sidste år og udbød falske fotos, der hævdedes at vise, at Rusland havde invaderet Østukraine. Fotografierne blev senere afsløret som forfalskninger. Denne forfalskning kunne bidrage til at starte en verdenskrig«, konkluderede LaRouche.

Nuland har en lang og velkendt karriere i Washington, især under de to seneste regeringer. Under Bush' periode som USA's 43. præsident var Nuland udenrigspolitisk rådgiver til vicepræsident Dick Cheney, og dernæst USA's ambassadør til NATO.

Obama udnævnte hende til hovedposten som USA's topdiplomat for Europa og Eurasien, fra hvilken position hun personligt promoverede Bandera-kuppet i Ukraine mellem november 2013 og februar 2014. Hun var tidligere dybt involveret i den løgnagtige mørklægning af de al-Qaeda-netværk, der udførte de dødbringende angreb 11. september, 2012, på USA's diplomatiske post i Benghazi, Libyen.

Nuland, der er gift med den neokonservative ideolog, Robert Kagan, pralede i december 2013 åbenlyst med, at successive amerikanske regeringer havde hældt 5 mia. dollar ind i de farvede revolutioner i Ukraine. Hun har også gentagne gange løjet om sin rolle i promoveringen af neonazistiske Bandera-styrker i Ukraine, når hun blev udspurgt af kongresmedlemmer og medierne.

LaRouche konkluderede: »Nu, hvor Nulands nazister har aflagt ed på at bryde den aftale, der kunne repræsentere den sidste, virkelige chance for at standse fremstødet for krig med Rusland, er der kun en fornuftig valgmulighed – fyr Nuland, og gennemfør en gennemgribende afsløring og nedlukning af hendes nazi-terrorister. Udelukkende kun gennem at fjerne hende fra hendes position som en af Obamas hovedagenter for promovering af verdenskrig, kan fremstødet for krig stoppes på dette sene tidspunkt.«

Titelfoto: Victoria Nuland uddeler mad i Ukraine

EIR: Russisk mediedækning af LaRouche-kampagner

7. feb. 2015 – EIR-magasinet har bragt en artikel om bl.a. TASS-interviewet i København med Helga Zepp-LaRouche, i forbindelse med hendes besøg her i anledning af diplomatseminaret den 30. jan. og det offentlige seminar den 31. jan. Se interviewet, der tidligere er bragt her på siden, [her](#).

EIR-artiklen siger desuden:

Intervention i New York.

Schiller Instituttets demonstration i New York City kom i kølvandet på en række protester imod de russiske klassiske musikere, angiveligt, fordi de støttede den russiske præsident Putins politik i Ukraine. Schiller Instituttet udgav en

flyveseddel med overskriften: »Er de anti-russiske kulturprotester choktropperne i et Obama/Wall Street atomopgør?«

I en pressemeddelelse, der annoncerede modprotesten ved Lincoln-centret i New York, erklærede en repræsentant fra Schiller Instituttet: »Dette er året, der markerer 70-året for sejren over international fascisme, og hvor USA og det daværende Sovjetunionen var nære allierede; hvad kunne da være mere absurd tragisk end en dødelig konfrontation mellem de to? Vore to nationer har aldrig kæmpet mod hinanden, og en sådan konfrontation i dag ville, uanset, hvad nogen måtte tro, lancere Tredje Verdenskrig.«

Flyvesedlen karakteriserede det voldelige magtskifte i Ukraine i februar 2014, ikke som en »forhandlet overgang«, som præsident Obama for nylig betegnede det, men som et illegalt, kriminelt kup mod et valgt statsoverhoved. »Disse forsøg på at misinformere, og endda intimidere et publikum, der er kommet for at høre store kunstnere opføre, må imødegås med sandhed. Kuppet i Ukraine var en stor uretfærdighed. Vi taler offentligt imod det, fordi, som dr. Martin Luther King fastslog, 'Uretfærdighed nogetsteds er en trussel mod retfærdighed alle steder.'«

»En sindssyg fraktion i City of London- etablisementets politik, der repræsenteres af slige personer som tidligere premierminister Tony Blair, tror på, at de kan udkæmpe og vinde en atomkrig med Rusland«, fremhævede flyvesedlen. Den fortsatte med at citere dirigent Valery Gergiev: »Jeg har kendt hr. Putin længe, og jeg havde store forhåbninger til, at vi ikke ville miste Ruslands integritet, da han blev premierminister. Folk glemmer, at spørgsmålet i 1999 var, om Rusland overhovedet ville overleve. Hr. Putin fik den historiske rolle simpelt hen at redde landet fra sammenbrud. Det er en temmelig stor opgave. Historien vil fælde sin dom, og det gør historien selvfølgelig allerede. Efter Sovjetunionens sammenbrud var der ingen, eller meget lidt, statsstøtte til kunsten, og der var ingen private sponsorer. I

dag har vi både statsstøtte og også sponsorer.«

Faktisk har Lyndon LaRouche gentagne gange understreget, at kuppet i Ukraine har bragt en regering fuld af *nazister* til magten, der nu støttes af det britiske oligarki, Obama og NATO. Før denne Kiev-regering, der kom til magten i den hensigt at skabe konfrontation med Rusland, er ryddet for disse nazister, er der intet håb om fred.

(Ovenstående er fra en artikel i EIR, 13. januar 2015, og har ikke tidligere været udgivet på dansk.)

Foto: Ruslands Tv Kanal 1 dækker Schiller Instituttets demonstration foran New York City's Lincoln Center, 6. feb. 2015.